

Stephen Chbosky

Prieten imaginar

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Loreta Budin

Design copertă: Jonathan Gray
Imagine copertă: Guliver/ Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHBOSKY, STEPHEN

Prieten imaginar / Stephen Chbosky; trad. din engleză
de Bogdan Perdivară. – București: Editura Trei, 2020
ISBN 978-606-40-0727-8
I. Perdivară, Bogdan (trad.)
821.111

Titlul original: *Imaginary Friend*
Autor: Stephen Chbosky

Copyright © 2019 by Stephen Chbosky
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0727-8

Să nu ieși de pe stradă. Ei nu te pot găsi dacă nu ieși de pe stradă.

Micul David Olson știe că dăduse de belea. De îndată ce mama se întorcea cu tati, avea s-o încurce. Nădejdea îi era în pernele îndesate sub pătură, care arătau ca și cum el ar mai fi fost încă în pat. Așa făceau în serialele TV. Dar nimic din toate astea nu mai avea importanță acum. Se furișase afară din dormitor, coborâse pe vrejul de iederă, alunecase și se lovise la picior. Însă nu foarte tare. Nu ca fratele lui, la fotbal. Nu era cine știe ce.

Micul David Olson porni, schiopătând ușor, pe Hays Road. Cu pâcla atingându-i fața. Ceața se rostogolea de pe deal. Se uită la lună. Era plină. A doua noapte la rând cu lună plină. O lună albastră. Asta-i spusese fratele lui mai mare. Ca în cântecul pe care dansau uneori mami și tati. Mai demult, când erau fericiți. Înainte ca David să-i facă să se teamă.

Lună albastră.

Te-am văzut însingurată.

Micul David Olson auzi ceva în tufe. Se gândi o clipă că era poate încă unul dintre visele acelea. Dar nu era. Știa că nu este. Doar se chinuise să rămână treaz. Chiar și cu durerile alea de cap. Trebuia, în noaptea asta, să ajungă acolo.

Trecu o mașină, scaldând în lumină ceața. Micul David Olson se piti după o cutie poștală. Din bătrânul Ford Mustang se revărsau acorduri de rock'n' roll. Doi adolescenți râdeau. O mulțime de puști

erau acum recrutați în armată și tot mai mulți urcau beți la volan. Cel puțin asta spusese tati.

— David? șopti o voce.

Susură. Șuieră.

Vorbise cineva? Sau i se păruse?

— Cine-i acolo? rosti David.

Tăcere.

Probabil că totul era în capul lui. În regulă. Măcar nu era doamna aia șuierătoare. Măcar nu visa.

Ori visa?

David se uită în josul pantei, către răscrucea cu Monterey Drive, unde lumina un felinar mare. Adolescenții trecură de el, împreună cu tot sunetul ăla. Și atunci David văzu umbra. O siluetă stătea în lumina becului. Așteptând și fluierând. Fluierând și așteptând. O melodie care aducea un pic cu

Luna albastră.

Perii de pe ceafa lui David se ridicară.

Nu te apropia de colțul ăla.

Stai departe de persoana aceea.

În schimb, micul David Olson o tăie de-a curmezișul, prin curți.

Merse în vârful picioarelor pe lângă un gard vechi. *Să nu te audă. Ori să te vadă. Ai ieșit de pe stradă. E periculos.* Își aruncă privirea pe o fereastră, unde o bonă se pupa cu iubitul ei în vreme ce bebelușul țipa. Plânsetul lui semăna însă cu mieunatul unei pisici. Încă era sigur că nu visează, însă îi venea din ce în ce mai greu să facă diferența. Se vârî pe sub gard și se alese cu pete ude de iarbă pe turul pantalonilor de pijama. Știa că n-o să poată ascunde petele de mama lui. Că avea să fie nevoit să și-i spele singur. Ca atunci când făcea în pat. Începuse iarăși să facă în pat și spăla cearșaful în fiecare dimineață. Nu putea să-i spună mamei. L-ar fi luat la întrebări. Întrebări la care nu putea răspunde.

Nu cu voce tare.

Înaintă printre șirurile de copaci de după casa familiei Maruca. Trecu de leagănul pe care domnul Maruca îl montase împreună cu băieții lui. După o zi de trudă se iveau mereu doi biscuiți Oreo și un

pahar cu lapte. Micul David ajutase și el, o dată sau de două ori. Tare-i plăceau biscuiții. Mai ales când se învecheau și se înmuiau un pic.

— David?

Șoapta era acum mai puternică. Se uită peste umăr. Nu văzu pe nimeni. Privi temător înapoi, către casele din dreptul felinarului. Persoana-umbră nu mai era. Silueta putea fi oriunde. Putea fi chiar în spatele lui. *Dă Doamne să nu fie doamna care șuieră. Te rog, nu mă lăsa să adorm.*

Trosc.

O creangă, în spatele lui, se frânse. Micul David Olson uită de piciorul rănit și-o luă la fugă. Străbătu peluza familiei Pruzan, ieși pe Carmell Drive și făcu la stânga. Auzea răsuflarea grea a câinilor. Se apropiiau. Doar că nu erau câini. Doar sunete. Ca în vise. Ca plânsul pisicii-bebeluș. Fugeau după el, așa că alergă și mai tare. Ghetuțele loveau pavajul umed. Pleosc-pleosc-pleosc, ca un pupat de bunică.

Izbuti, într-un târziu, să ajungă la intersecția cu Monterey Drive și o luă la dreapta, dând buzna în mijlocul străzii. Ca o plută pe râu. *Nu ieși de pe stradă. Pe stradă nu te pot înhăța.* Auzea zgomote pe amândouă părțile. Fâșâieli. Câini gâfâind. Lipăind. Pisici-bebeluș. Și șoaptele acelea.

— David? Nu mai sta pe stradă, o să pățești ceva. Vino pe iarbă, la loc sigur.

Vocea era a doamnei șuierătoare. O știa. Avea mereu, la început, o voce prietenoasă. Ca o învățătoare suplinitoare care se străduiește prea mult. Dar apoi, când te uitai la ea, nu mai era amabilă. Se transforma doar în dinți și-ntr-o gură șuierătoare. Mai rău decât vrăjitoarea cea rea. Mai rău decât orice. În patru labe, ca un câine. Sau cu un gât lung de girafă. Șșșșșș.

— David? Mămica ta s-a lovit la picior. A făcut o bubă mare. Vino să mă ajuti.

Doamna șuierătoare folosea acum vocea mamei lui. Nu era cinstit, dar o făcea. Putea chiar să și arate ca ea. Prima oară chiar funcționase. Se dusesse la ea, pe peluză. Și ea îl înhățase. Două zile, după aceea, nu mai putuse adormi. Când îl luase în casa cu pivniță. Și cu cuptor.

— Ajută-ți mama, rahat cu ochi.

Vocea bunicii acum. Doar că nu era buni a lui. David simți dinții albi ai doamnei șuierătoare. *Nu te uita la ei. Privește drept în față. Și aleargă. Du-te spre fundătură. O poți face să plece pentru totdeauna. Du-te la ultimul bec de pe stradă.*

— Șșșșșșș.

David Olson își aruncă privirea spre ultimul corp de iluminat din fundătură. Apoi se opri.

Persoana-umbră apăruse iarăși.

Sătatea în mijlocul cercului de lumină. Așteptând și fluierând. Fluierând și așteptând. Vis ori nu, asta era de rău. Însă David nu se mai putea opri acum. Doar de el depindea. Avea să fie nevoit să treacă pe lângă persoana de lângă felinar ca să ajungă la locul de întâlnire.

— Șșșșșșșșșș.

Doamna șuierătoare se apropia. Îi sufla în ceafă. David Olson simți, deodată, că îl ia frigul. Își simți pijamaua umedă. Chiar și cu pardesiul pe deasupra. Trebuia să continue, asta era tot ce putea face. Să fie curajos ca fratele lui mai mare. Ca adolescenții luați în armată. Să fie curajos și să pășească mai departe. Un pas mic. Încă doi.

— Cine e acolo? rosti micul David Olson.

Silueta nu răspunse. Silueta nu se mișcă. Doar insipra și expira, iar răsuflarea sa făcea

Norișori.

— Cine e acolo? Cine ești? întrebă David.

Tăcere. Lumea întreagă își ținea respirația. Micul David Olson înmuie un vârf de deget în balta de lumină. Silueta se cutremură.

— Îmi pare rău, dar trebuie să trec. Se poate?

Iarăși liniște. David întinse piciorul, ușurel, în lumină. Silueta începu să se răsucescă. David se gândi să se întoarcă acasă, însă trebuia să termine. Doar așa o putea opri. Își lăsă talpa, cu totul, în lumină. Silueta se răsuci iar. Ca o statuie care prinde viață. Tot piciorul. O nouă învârtelire. În cele din urmă, David nu mai putu răbda și intră cu totul în peticul de lumină. Silueta se năpusti asupra

lui. Icnind. Cu brațele întinse. David fugi prin cerc, cu silueta după el. Plescăind lipicios. Țipând. Simți că întinde după el unghiile lungi, însă chiar când era pe cale să-l înhațe de păr, David își făcu vânt pe pavajul dur, alunecând ca pe un teren de baseball. Se juli la genunchi, dar nu mai conta. Ieșise din lumină. Silueta încremeni. David ajunsese la capătul străzii. Fundătura cu cabana de lemn și cu perechea proaspăt căsătorită.

Micuțul David se uită împrejur. Noaptea era liniștită. Se auzeau doar greierii. Și mai era un pic de ceață, luminând cărarea care ducea către copaci. David era îngrozit, însă nu se putea opri. Totul depindea de el. Trebuia să termine, altfel doamna șuierătoare avea să scape. Și fratele lui mai mare avea să fie primul care murea.

Micul David Olson părăsi strada și merse.

Pe lângă gard.

Peste câmp.

Apoi intră în pădurea din Mission Street.

Partea I

Azi

Capitolul 1

Oare visez?

Asta se întrebă băiețelul când vechiul Ford break dădu peste un prag limitator de viteză care, zguduindu-l, îl făcu să se trezească. Avea senzația aceea, când ai chef să mai lenevești în pat, dar îți vine deodată să te duci la toaletă. Miji ochii în lumina soarelui și se uită la întinderea autostrăzii cu plată Ohio Turnpike. Vaporii stârniți de arșița de august se ridicau unduitori ca valurile de la piscina la care-l dusese mami după ce, un timp, făcuse economii sărind peste masa de prânz. „Am slăbit un kilogram jumătate“, zisese și făcuse cu ochiul. Aceea fusese una dintre zilele bune. Își frecă ochii cârpiți de somn și se ridică în capul oaselor pe banchetă. Adora să stea în față când conducea mami. Simțea că aparține unui club. Un club special alcătuit din el și din doamna asta faină și slabă. Îi aruncă o privire, printre razele soarelui matinal. Pielea îi era lipită de bancheta înfierbântată de vinil. Umerii, unde se sfârșea bluza fără mâneci, îi erau înroșiți. Pe sub marginea bluzei pielea îi rămăsese albicioasă. Într-o mână avea o țigară și arăta sublim. Ca vedetele de cinema de demult, din filmele pe care le vedeau împreună în serile de vineri. Tare-i plăcea să vadă urme de ruj pe filtrele țigărilor ei. Profesorii de la școală, din Denver, ziceau că țigările îți fac rău. Când îi spusese asta, mami glumise zicând că profesorii îți fac rău și continuase să fumeze.

— Dar să știi că, de fapt, profesorii sunt importanți, deci uită că am spus asta, zisese apoi.

— OK, replicase el.

O privi cum strivește chiștocul țigării și cum, imediat, își aprinde alta. Făcea asta numai când o îngrijora ceva. Și întotdeauna când erau în mișcare ceva o îngrijora. Poate că de data asta avea să fie altfel. Așa zicea ea mereu, de când murise tati. De data asta o să fie altfel. Chiar dacă niciodată nu era.

Și, de data asta, fugeau.

Ea trase din țigară și fumul se încolăci pe lângă picurii de sudoare de august, de pe buza de sus. Își coborî privirea spre volan, cufundată în gânduri. Îi luă un minut întreg ca să-și dea seama că el se trezise. Și zâmbi.

— Nu-i așa că-i o dimineață fantastică? șopti ea.

Băiatul nu dădea două parale pe dimineți. Însă mami, da. Așa că-i făcu pe plac.

— Da, mami, chiar este.

Acum îi zicea mereu mami. Ea îi ceruse, cu trei ani în urmă, să nu-i mai spună „mămică”. Zisese că asta îl făcea să pară mititel, și ea nu voia ca fiul ei să pară mititel. Uneori îl puneă să-și arate mușchii. Îi lua brațele slăbănoage și-l puneă să și le încordeze, astfel încât bicepsii să arate altfel decât plăți. Puternici ca ai tatei, în poza aceea de la Crăciun. Singura pe care o avea.

— Ți-e foame, pui? întrebă ea.

Băiatul dădu din cap.

— E un popas pe șosea, la granița dintre state. Sigur găsim vreun birt pe acolo.

— Și-o să aibă clătite cu fulgi de ciocolată?

Băiatul își amintea de clătitele cu fulgi de ciocolată din Portland. Asta era în urmă cu doi ani. Era un bistrou dedesubtul apartamentului lor din oraș. Și bucătarul le dădea mereu clătite cu fulgi de ciocolată. De-atunci umblaseră prin Denver și Michigan. Însă clătitele nu le uitase, și nici pe omul amabil care le făcea. Nici nu știuse până atunci că și alți bărbați în afară de tati puteau să se poarte frumos.

— Dacă n-au, cumpărăm niște bomboane M&M și le punem pe mormanul de clătite. OK?

Acum venise rândul băiețelului să se simtă îngrijorat. N-o mai auzise să spună așa ceva. Nici măcar când se mutau. Mereu se simțea vinovată când se mutau. Dar până și la apogeul vinovăției îi spusese mereu că ciocolata nu era un aliment pentru micul dejun. Chiar și când mami își bea amestecurile dietetice cu aromă de ciocolată, diminețile, îi spunea asta. Și nu, amestecurile nu se socoteau drept ciocolată. O întrebuse deja.

— Bine, zise el și zâmbi, sperând că nu era o ocazie unică în viață.

Apoi se uită iarăși spre bariera unde se făcea plata. Traficul încetinea; văzură o ambulanță și un autoturism break. Cei de pe salvare bandajau capul însângerat al unui bărbat. Părea să aibă o tăietură pe frunte și, poate, niște dinți lipsă. Când se apropiară și mai mult, văzură cerbul de pe capota vehiculului. Un corn era încă înfipt în parbriz. Ochii animalului erau deschiși. Cerbul se zbătea și se smucea de parcă n-ar fi știut că e pe moarte.

— Nu te uita la el, zise mami.

— Scuze, rosti băiatul și-și feri privirea.

Mamei lui nu-i plăcea ca el să vadă lucruri rele. Văzuse deja prea multe în viață. Mai ales de când murise tati. Așa că se uită în altă parte și îi studie părul de sub eșarfă. Cea pe care ea o numea bandană, însă băiețelului îi plăcea să se gândească la ea ca la o eșarfă, din cele care apăreau în filmele vechi de vineri seara. Se uită la părul ei și la propriul păr, șaten ca al tatei în singura poză pe care o avea cu el, de la Crăciun. Nu-și mai amintea prea multe despre tatăl lui. Nici vocea măcar. Doar izul de tabac de pe cămașă și mirosul de cremă de ras Noxzema. Atâta tot. Nu știa despre tatăl lui decât că trebuie să fi fost o persoană de mare însemnătate, fiindcă toți tații erau așa. Oameni însemnați.

— Mami? Întrebă. Ești bine?

Ea arboră zâmbetul de zile mari. Însă pe chip i se zugrăvea frica. Ca și cu opt ore în urmă, când îl trezise în toiul nopții, spunându-i să-și facă bagajul.

— Repede, șoptise.

Băiețelul făcuse cum i se ceruse. Îndesase tot ce avea în sacul de dormit. Când ieșise tiptil în sufragerie, îl văzuse pe Jerry lățit pe sofa. Jerry se freca la ochi cu degetele. Cele cu tatuaje. Preț de o clipă, Jerry aproape că se trezise. Aproape. Și, cum Jerry zăcea în continuare acolo, urcaseră în mașină. Cu niște bani în torpedou despre care Jerry habar n-avea. În rest, Jerry luase totul. Se depărtaseră în liniștea nopții. Și-apoi, vreme de o oră, ea se uitase în oglinda retrovizoare mai mult decât la șoseaua din fața ei.

— Mami? O să ne găsească?

— Nu, zise ea aprinzându-și încă o țigară.

Băiețelul își privi mama. Și, în lumina zorilor, văzu că roșeața obrazului ei nu era de la fard. Simți că-l cuprinde o emoție puternică, un sentiment pe care și-l rosti în minte.

Trebuie să reușești.

Era promisiunea lui. Își privi mama. „Te apăr eu“, își spuse. Nu ca atunci când era mic de tot și nu putea face nimic. Era mai mare acum. Și brațele n-aveau mereu să-i rămână slăbănoage și fără mușchi. Intenționa să se apuce de făcut flotări, să se facă mare și puternic pentru ea. Voia s-o apere. Pentru tati.

Nu ai voie să dai greș.

Trebuie să-ți aperi mama.

Tu ești bărbatul în casă.

Se uită pe geam și văzu un panou de afișaj vechi, de formă arcuită. Pe reclama ponosită scria „Ai un prieten în Pennsylvania“. Și poate că mama lui avea dreptate. Poate că de data asta urma să fie altfel. Era al treilea stat în care se mutau în ultimii doi ani. Poate că de data asta avea să le iasă. Oricum ar fi fost, știa că n-o poate lăsa la greu.

Christopher avea șapte ani și jumătate.

Capitolul 2

Erau de o săptămână în Pennsylvania când s-a întâmplat.

Mama lui Christopher spunea că alesese orășelul Mill Grove fiindcă era micuț, sigur și avea o școală primară excelentă. Însă, în sinea lui, Christopher se gândea că îl alesese, poate, fiindcă părea ferit de restul lumii. Traversat de-o șosea. Înconjurat de copaci. Nu cunoșteau pe nimeni aici. Și, dacă nu-i știa nimeni, Jerry n-avea cum să-i găsească.

Mill Grove era o ascunzătoare grozavă.

Mamei lui nu-i mai trebuia decât o slujbă. În fiecare dimineață, Christopher își privea mama cum se dă cu ruj și cum își piaptăna frumos părul. O privea cum își pune ochelarii șmecheri și cum se frământă din pricina găurii de la subsuoara dreaptă a singurului sacou de mers la interviu. Gaura era în țesătură, nu la cusătură. Așa că nu putea decât să o prindă cu un ac de siguranță și să se roage să nu se vadă.

După ce-și mânca cerealele cu fructe, mama îl lua la biblioteca publică, să-și aleagă cartea pentru ziua aceea, în vreme ce ea căuta prin gazete oferte de angajare. Cartea zilei era „munca” pentru care primea, ca răsplată, cereale cu fructe. Dacă o citea, le primea. Dacă nu, se alegea cu terci de ovăz (sau și mai rău.) Așa că trebuie să ai mare grijă să citești cartea aia, băiete.

Odată ce mami își nota câteva variante promițătoare, se suiau iarăși în mașină și porneau pe la diferite interviuri de angajare. Îi